

אי. אי. קאמינגס, circa 1939-40

מתוך המחזור – שירי זמר

IV

כלה עוטה ירק יצאה אהובתי לרכב
על סוס עצום של פז
אל תוף השחר הבסוף.

ארבעה בלבי ציד צנומים שחו מטה ובחיוף
האילות העליונות רצו לפני.

מהירות הן מחלומות ברורים
האילות המהירות המתוקות
האילות האדמות הנדירות.

ארבעה צבאים אדמים על המים הלכנים
החצוצרה האכזרית שרה לפני.

קרן על מתן יצאה אהובתי לרכב
להשיג את ההד
אל תוף השחר הבסוף.

ארבעה בלבי ציד צנומים שחו מטה ובחיוף
הקרים השטוחים רצו לפני.

רבות יהיו הן משנה באנפילאות
האילות הדקות הגמישות
האילות הטסות במטס.

ארבע אילות-מטס בעמק פז
החץ הגונע ברעב שר לפני.

קשת באבנט יצאה אהובתי לרכב
להשיג את ההד
אל תוף השחר הבסוף.

ארבעה בלבי ציד צנומים שחו מטה ובחיוף
הפסגות התלולות רצו לפני.

חירות הן מנות מאים
האילות הדקות החלקות
האילות הגבוהות המתוחות.

ארבעה אילים על ההד הירק
הציד בר-מזל שר לפני.

כלה עוטה ירק יצאה אהובתי לרכב
על סוס עצום של פז
אל תוף השחר הבסוף.

ארבעה בלבי ציד צנומים שחו מטה ובחיוף
לבי נפל שדוד לפני.

אי. אי. קאמינגס

מאנגלית: יהודית פרידמן

מתוך המחזור POST IMPRESSIONS

I

מעבר לערים פריכות ישנות
אני מתבונן להיכן שמחטי קצף מתגנבות
באור אחרון

משחילות חופים זוחלים

כמו מתוך ידים תזקות אלמות אינסופיות

העמק הזקוף עלי

באור אחרון

מוזג מרחקיו חסרי-עיניים

השקיעה המקרקרת נלעגת
מתה, אני שומע רק כנפיקאות

באור אחרון

מפרפרות אל העולם

II

הלכנה מסתתרת

בשערה.

חבצלת

השמים

בכל החלומות מלאה.

מושכת משה.

כסה חסודה בשיר

כלא אותה עם צפרים עלופות סגוניות
ליד מרגניות ליד שקיעות
העמק אותה.

רקלם

על

בשורה.

את יחידות הלחש

של פניני הגשם.

III

לתוף קצר מאמץ

חיים:

תבות נגינה וחשכת

אפריל, רעים

אני בצחוק מתפרץ.

לתוף גונים דקים בשערה

של שחר צהב.

לתוף שקיעה צבועת-נשים

אני בחיוף

גולש. אני

לתוף שני פרדה גדולה

שוטה, באמירה:

(אתה חושב?) את ה-

כן אני רוצה, עולם

בנראה נברא

מורדים ושלום:

(מלהתראות ו.אפר)

beyond the brittle towns asleep
i look where stealing needles of foam
in the last light

thread the creeping shores

as out of dumb strong hands infinite

the erect deep upon me
in the last light
pours its eyeless miles

the chattering sunset ludicrously
dies, i hear only tidewings

in the last light
twitching at the world

II

the moon is hiding in
her hair.

The
lily
of heaven
full of all dreams,
draws down.

cover her briefness in singing
close her with intricate faint birds
by daisies and twilights
Deepen her,

Recite
upon her
flesh
the rain's

pearls singly-whispering.

III

into the streanuous briefness
Life:
handorgans and April
darkness, friends

i charge laughing.
Into the hair-thin tints
of yellow dawn,
into the woman-colored twilight

i smilingly
glide. I
into the big vermillion departure
swim. sayingly;

(Do you think?) the
i do, world
is probably made
of roses & hello:

(of solongs and, ashes)

מתוך מחזור הסונטות Unrealities

V

נער הבבא ישן
מתחת למזונה
ורואה שמונה ועשרים
גברות בשורה.

הגברת האחת
אומרת לגברות תשע
שפתיו שותות מים
אף לבו שותה יין

הגברת העשירית
אומרת לגברות תשע
בכבלים יש לאסר רגלו
כי עדינה מדי ידו

נער הבבא ישן
מתחת למזונה
על כל מל שהולכות רגלים
תשעה הולך הלב.

VI

כאשר אלהים לגופי ינח
מכל עין אמיצה עץ יצמח
פרי ממנו תלוי

עליו עולם ארגמני ירקד
בין שפתי אשר שרו

ורד יוליד את האביב
אשר עלמות שעלופות תאנה הן

יניחו בין שדים קטנים
אצבעותי חזקות מתחת לשלג

אל תוף צפרים עזות תהא
אהובתי בעשב מהלכת

בנפיהה בפניה תגענה
וכל אותה עת יהא לבי

עם הים המלא המלחך

I

אף כי לא לעולם יהי כך; ואני אומר
כי אם שפתותיך, אותן אהבתי, תגענה
בשפתי אחר, ואצבעותיך לי יקרו לבו בעז
תלפתנה, כמו תמול-שלשום לבי אחריו;
אם פני אחר כסתה רעמת שערך
בשתיקה אותה ידעתי או אם מלות-
ענית גדולות כאומרות יותר מדי,
חסרות אונים בין מצרי הנפש;

אם כך יהי, אומר אם כך יהי —
את אהובת לבי, כמה מלים שלחי לי;
ואלך עדין, ידיו אוחזו,
ולו אומר, קבל אשר זה מני.
ואז ראשי אפנה, נאשמע צפור אחת בודדת
השרה במרחקי הארצות האבודות.

II

אלהים מזין עיניו בגופה המדהים.
בנגיעת גופה הירק בינות
דברים בלתי-נראים, דברים גסים (שאצבעותיהם הצעירות

בתקופות המתמוטטות משום מה מרמות)

— אכל גיחת רעבונה ברכות נזרחת
על חופים רעבתנים
בהותירו חיוף נמוג
ודמו נעצר שומע בממשמש ובא החסר-אונים

את הדחיפות והאהבות של לשונה.

הים הוא האלהים. כל אימות הניתו
רועדות לפני זה פעלו המכער זה העתיק
שמןה מהרס שלו מנבא שחרור

תהו של רוחות
בנה הלילה המסכן
מבעד לחלל נאנק אלהים עובד אלהים —

(שור!)

במקום שפוכבים חסודים מתפתלים שבויים בפחד מאיר)

III

זה ברגעים אחרי שחלמתי
על הלשעשועים הנדירים של פניך
כאשר (בהיותי שוטה לדמיון) נדמה היה לי

שעם פיו המוזר לכבי החכים;
ברגעים בהם החשכה הזוגיתית אוצרת

את הרוח האמתית של חייבך
(תמיד היה זה מבעד לדמעות) ודממה מעצבת
מוזרות כמו זו שלי לפני זמן מה;

רגעים בהם זרועותי שנית מפארות
מלאות התפעמות, כאשר חזי
עונד את הזיהר הבלתי-סובלן של קסמיו;

רגע נקוב אחד לכן מכל היתר

— זונח את השקר העצום של שנה
אני מתבונן בורדי היום מעמיקים.

V

רוח הפרית הלאה את הגשם והפרית
הלאה את השמים והלאה את כל העלים,
והעצים עומדים, אני חושב שגם אני ידעתי
את הסתו יותר מדי

(ומה יש לך לומר,
רוח רוח רוח — האם את מי אהבת
והיש לך צלה כותרת של אי-שם בלבך
צבוט מקיץ אלס?)

הו אבאלה משגע
של מות רקד לנו אכזר והתחל

סחרור עלה אחרון במח הסופי
של אור! הנח לנו כפי שראינו לראות את
מזוגו של האבדן..... רוח הפרית הלאה

את הגשם ואת העלים ואת השמים והעצים
עומדים:

העצים עומדים. העצים,
לפתע מצפים לנגד פני ירח.

VI

הקש של אינסוף
מחדד את התפארת הארצית של זה הלילה

כאשר נשמות ששכחו מכבר קלות-ראש
בנמיכות-קומה, רואות את המטש הפטלי
של עולמות לתוכם אדמה זו היא חלום משלך

במורד שדרות להוטות של איך-חיים

חשב בעבור כמה את עצמם יבהיקו,
בזהר הנינוח של ללא-הפסק,
כאשר מה שבקטיפה מעבר למחשבה אבודה

הוא כאשה להוטה להיות נודעת;
ואיש, שהבאן שלו תמיד גרוע ממאוס,
חש את השם העצום כאלו שלו —

כלילה כזה הים מבעד למרחביו העורים

של דממה מתפוררת ברגינות מחיך

המשפחה בסילבר לייק, אי. אי. קאמינגס על הסוס

אי. אי. קאמינגס, קיץ 1939

Amores מתוך

I

הו התבונני
אשה
גופי זה
אשר

שכב
בזרועות ריקות
על גבעות סתירות
לחלום עליך

אשרי את אלה
העניים העזות
בלתי-שכעות
אשר צפו

בקרנבל הליל האלם
בצביעת
החשכה
במטאורים

זורמים מזדים
משתעשעות בנות אלמנות
התפזרות
הכוכבים הנסחפים

(יום יבוא ואת
תזכרי מהלילה הזה
אקסטזות לאטם,
בלב מלא

עד שכעה חולפים
זכרונות
נורא-פרח
אשר

יקומו, לאטם
ישובו על

השפתים האדמות הנבחרות
חזיונות ללא-גבול)

Orientalie מתוך

II

נרות צנומים רעבים
בדממה
אל חום
מחיה בין עשנים

ירקני-ציון מעינים שבורות
קול
חיות נחנקות והתרפסות
ידים

חיתית מגרדת
האפלה-
לית
הסגלה

מאמין
משמטח בינות צללים רוטטים
סרוח

מתלפח

מתאנה

■

אהובתי
שערך ממלכה אחת
שמלכה החשך
מצחקך להק של פרחים

ראשך יער-ערד
מלא בצפרים נמות
שדוך נחיל דבורים לבנות
על בד-גופך
גופך הוא לי אפריל
בכית שחיו פעמי אביב שוכנים

רכיך סוסים צחים רתומים
למרכבת של מלכים
הן נגינת זמר נודד
בגינתן תמיד נגון ינעם

אהובתי
ראשך תכה
לזה עדי מוחך רוגע
שערך ראשך לוחם
כלי חת
שערך על כתפיו צבא
הגבורים בנצחון נחצוצרות

רגליך עצי חלום הן
שפרנן הוא הוא מזון השכחה
שפתך אצילים בגלימה של ארגמן
שנשיקתן מלכים תפגיש
פרקי גידך
קדש הם
שומרי החותם של דם לבך
כפות רגליך מקרסולך כפרחים באגרסל
קסוף

יפוך סוד שיר החלילים

עיניך בגידת פעמונים
פישרה נתנה הקטרת

מתוך — דיוקנאות

■

רק לפני זמן-מה
עברתי שער
כלשהו, גשם
ירד (כמו תמיד

באביב)
עבותות
של כסף גלשו מרעם
שמשי אל תוך רעננות

כמו פרחי אלה היו
מושכים-מדגנים בפעמוני
זהב הבטתי
מעלה

וחשבותי
לעצמי מות
והאם אתה באצבעות
מקשטות אולי תגע

בנודד חלמית קימת אשר
עיני נורית שלה מתבוננות מבקר עד
ליל לתוך הרחוב
כלי שנוי התמיד

אשה וקנה תמיד יושבת בחלון
הרף כמו
זכרון
בנפוח

שמור שלשערו מחזקים
תמיד הפרחים
הנבחרים של אזכור

Chansons Innocentes מתוך

I

כשרק אביב
והעולם בצעס-
בוץ מוכר
הבלונים הקטן הצולע

שורק רחוק ולאור

ואדיוביל באים
במרוצה מגולות
ושודדים ואביב
עמה

כשהעולם מפלא-שלולית

ומוכר הבלונים הזר
המוזר
שורק רחוק ולאור
ובטיניאזבל באות מרקדות

מקלס ומחבל

ואביב
עמה

ומוכר הבלונים

בעל רגל התיש
שורק
רחוק
ולאור

נובמבר 1984

מתוך מחזור הסונטות — Actualities

I

דבר כל כך חדש שלם שביר נלכב.
אשר כלו בזכרון רוטט מתחייב
— נשיקתך. הדחיפות הקטנות של כשר, גורמות
לגופי צער כאשר לבנה זעירה
היא שוב מפלא בעצם
שעת-ערבים

.... או אם שקיעה מבעת אגרוף
אחד נינוח שרירי ססגוני ענק
במיננות דממה מעצב
— לחוש כיצד מבעד ליום האצור כלו
בנוראות ובדצינות מרטיט
הרגע של מרחב נלהב
נפלא מעט, ואולי
גופה נגע ב. ולעמד
לפתע מול הגבעות החיות המוארות

II

אהובתי בונה בגן
סביבה, בית חמקמק
חלוש, בית שביר חזק
(מתחיל בהתחלה המיחדת)
של חיוכך) כלל מימן
וגם, כלל מדיק
מסך כל (בונה מההואנה את הלכן.
סביב הקסם הפוחז של פיד)

אהובתי בונה קסם, מגדל
נסתר של קסם (ואני משער)
שכאשר האכר מוות(שהפיות שונאות)
יפורר את צי פרחי-הפה
הוא לא את מגדלי,
עמל, יומימי

היכן שהחיוך במצור
תלוי

חסר-נשימה

III

שלך היא המוויקה ששום כלי אינה הולמת
שלך הוא העצב הבלתי-אפשרי שלא-נראה

— שלי הפונה הלעגנית בלתי-נרכשת
עד שעל זה בשרנו יתעלה
הפרח הדובב

(אם יציתי שירים

אין זה במיחד משנה לשמש,
אף לגשם לא אקפת

המאריך בזהירות
זמן בין-שמשות לא-רציני) צללים החלו

תולעת השער, ענקית, אקסטטית, משתוקקת...

שלך הם השירים שאיני כותב.

בזה לפחות יש לנו יתרון על פני המנות.
השקמה, והאור המוויקלי במיחד

של חדלון פתאמי... La bocca mia * "הוא
נשק כלו רועד"

או כך חשבה הגברת.

(*) איטלקית: את פי

■ אצבעותיך הופכות הכל

לבכורי פרחים.
את שערך הזמן בעקר אוהב
אשר חלקתו
שרה, אומרת
(על אף שאהבה משך יום)
אל תפתדי, כי עוד באביב נהלך.

רגליך, הלכנות קלות תתענה.
תמיד

עיניך הלחות בנשיקות משחקות,
אשר מוורחן הרבה
אומרת, שרה
(על אף שאהבה משך יום)
לאיזו הנערה פרחים תביא?

להיות שפותחך דבר מתוך
הוא נקטן.
המנות, לך עשיר ללא-שעור אקרא
אם זאת תתפס,
ולא אחרת.

(על אף שאהבה משך יום
והחיים מאומה, לא יחדל מנשוק).

LA GUERRE

I

גדל התותח
מכשר.

אכל ראיתי
קולו העצום החכם של המנות
מתחבא בשכריריות
פרגים...

אני אומר שלפעמים
על חיות דברניות ארכות אלה
מונחים אגרופים של דומית-רעב.

ראיתי את כל הדומיה
מלאה נערים רעננים ללא-קול

ברופי

ראיתי

בין משחים

את הלילה מביע נערו בשלות לאמדרות.

II

הו אדמה מתוקה
ספונטנית במה
פעמים האצבעות

המעריצות של
פילוסופים אשכאים צבטו
גם מששו

אותך
הבהן הפרועה
של המדע עססה
את

יפוך, במה.
פעמים לקחוך דתות
על ברפיהן הצנומות
מועכות גם

מוינות שתהרי
אלים
(אכל
נאמנה

למטתו זו המיחדת
של המנות אהובך
זה הקצבי

את תשיבי

להם אף ורק

באביב)

■

קולך הרך
מעבר לתיל דלג
וראשי עלי פתאם
סחרחר

מדחיפות וצחקות פרחים חוגגים
להבות מעלה מדלגות בעקב-גבוה
החוו קינה למול עיני
או מרצדות אל צדי

הביטו אל-על
בפנים חצופי שלמות
ידים צפות עלי הנחו
סחררתי והשלכתי אל רקוד משיב-נפש
מעלה
עם כוכבים חורי

חשיכות ולבנה
עם חוש-הומור

ילדתי שלי
כל-כך מטרף הייתי כל-כך בכיתי כאשר שמעתי
מעבר לזמן

וגאות ומנות

במתק

מדלג

קולך